

Ἀπρίλιος

Κυριακή 3η Ἀπριλίου 2022

Κυριακή Δ΄ Νηστειῶν (Ἰωάννου τῆς Κλί-
μακος)

(Μάρκ. 9, 17 – 31).

«πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι» (Μάρκ.
9, 23).

Τό μεγαλεῖο τοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη
Του γιά τόν ἄνθρωπο φανερώνεται γιά ἄλλη
μία φορά σήμερα, ὅπως ἀκούσαμε στό
εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας. Παραλαμ-
βάνει τό μεγάλο αἰχμάλωτο, τόν ἄνθρωπο, πού
αἰχμαλωτίστηκε ἀπό τή μισανθρωπία τοῦ δια-
βόλου, καί τόν ἐλευθερώνει. Παραλαμβάνει τόν
ταλαιπωρημένο ἀναζητητή τοῦ Σωτήρα καί τόν

ξεκουράζει, καθώς ο Ίδιος αποκαλύπτεται ως ο Σωτήρας του κόσμου.

Ένας δύσμοιρος πατέρας παρακαλεί τό Χριστό νά ἐλευθερώσει τό δαιμονισμένο γιό του ἀπό τή δαιμονοπληξία καί τό καταφέρνει. Παρακαλεί τόν Κύριο νά ἐλευθερώσει καί τόν ἴδιο ἀπό τήν ὀλιγοπιστία καί τό καταφέρνει. Ὁ Χριστός ὑποδεικνύει τήν πίστη σάν τό μοναδικό μονοπάτι πού ὀδηγεῖ στήν ἐλευθερία, στή χαρά καί στήν προκοπή. Τήν πίστη, ἡ ὀποία δέν εἶναι ἓνα σύστημα σκέψεων καί ἀπόψεων, ἀλλά εἶναι ἀκράδαντη ἐμπιστοσύνη καί σχέση. Γι' αὐτό λέγει στόν πονεμένο πατέρα: «εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι».

Ἡ πίστη θέλει θάρρος, ἀποφασιστικότητα, δύναμη, ὀρμητικότητα, διότι εἶναι ζωή καί σχέση. Δέν εἶναι κούφιος σκέψεις, ὀραῖες ιδέες, ἀπόψεις καί φιλοσοφίες γύρω ἀπό τά μεγάλα ὑπαρξιακά ἐρωτήματα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ πίστη εἶναι ἕνας δρόμος, μία κίνηση, μία διαδρομή ἀγάπης καί ἀφοσίωσης. Ἡ πίστη εἶναι μία γνωριμία, ἕνας ἔρωτας, ἕνα σφιχταγκάλισμα μέ τό Χριστό. Ἡ πίστη εἶναι ἕνας ἀγώνας κατά τοῦ κακοῦ, μία ἀντίσταση στήν ἁμαρτία, μία καταγγελία ἐναντίον τοῦ διαβόλου, μία προσπάθεια ἀπελευθέρωσης ἀπό τό σκοτάδι καί τή λάσπη τῶν παθῶν καί τῶν πτώσεων. Ἡ πίστη εἶναι ζωή, ἡ ἀληθινή ζωή, ἡ ζωή μαζί μέ τό Χριστό, ἡ ζωή μόνο γιά τό Χριστό.

Σ' αὐτή τή ζωή τῆς πίστεως, στή ζωή πού εἶναι σχέση καί δεσμός ἀγάπης μέ τόν Κύριο, δέν ὑπάρχουν συμβιβασμοί. Δέν χωροῦν συμβιβασμοί. Κάθε συμβιβασμός εἶναι μία μικρή προδοσία αὐτῆς τῆς σχέσης καί ἄρα μία μικρή προδοσία τῆς πίστεως. Ὁ πολυαγαπημένος Ἰησοῦς μπορεῖ νά συγχωρήσει αὐτές τίς ἀπροσεξίεις ἄπειρες φορές, ἀρκεῖ νά ὑπάρχει ἡ εἰλικρίνεια τῆς ἀφοσίωσης τοῦ πιστοῦ πρός τό πρόσωπό Του. Γι' αὐτό δέν παρεξηγεῖ τήν

ὀλιγοπιστία τοῦ πονεμένου πατέρα στό περιστατικό πού ἀκούσαμε σήμερα. Βλέπει πίσω ἀπό τήν πρώτη ἀμφιβολία τήν τελική διάθεση τοῦ πατέρα νά ἀγκιστρωθεῖ ἀπό τή θεϊκή ἀγάπη, νά κουρνιασει στή θεϊκή στοργή, νά λάβει τή θεϊκή φροντίδα. Ἔτσι λέγει τόν τόσο παρήγορο λόγο: «πάντα δυνατά τῷ πιστεύονται». Ὅλα εἶναι εὐκόλο νά τά καταφέρει ὅποιος πιστεύει, διότι ἡ δύναμη δέν εἶναι δική του. Εἶναι ἡ δύναμη πού προέρχεται ἀπό τόν Παντοδύναμο Χριστό, στόν Ὅποιο πιστεύει καί μέ τόν Ὅποιο ἐνώνεται.

Ἡ πίστη λοιπόν δέν εἶναι μία ἰδεολογική τοποθέτηση. Εἶναι ἕνας τρόπος ζωῆς. Ἔτσι σήμερα ἡ Ἐκκλησία μᾶς βάζει νά τιμήσουμε τόν Ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ἔζησε τήν πίστη σά ζωντανή σχέση μέ τό Χριστό, ἀλλά καί μᾶς ὑποδεικνύει μέ πολλή διάκριση καί ἐνάργεια τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά χτίσουμε κι ἐμεῖς τή δική μας σχέση μέ τό

Λυτρωτή και Σωτήρα μας. Σύμφωνα με τό κείμενο τοῦ Ἁγίου ἡ σχέση με τό Χριστό χτίζεται σιγά σιγά και σκαλοπάτι σκαλοπάτι. Ὁ πιστός ανεβαίνει ἀπό ἐπίπεδο σέ ἐπίπεδο, καθώς προσπαθεῖ κάθε φορά νά κατακτήσει μία ἀρετή και καθώς ἀγωνίζεται νά στερεώσει τήν προσπάθειά του πάνω στις βάσεις στις ὁποῖες κατάφερε νά πατήσει πιό πρίν. Ἔτσι ἡ ἀνάβαση ἀρχίζει ἀπό τήν ἀποταγή και τήν ἀποξένωση ἀπό τά περιττά αὐτοῦ τοῦ κόσμου και φτάνει στό πιό ψηλό και κορυφαῖο ἐπίπεδο, πού εἶναι ἡ ὀλοκληρωτική ἀγάπη γιά τό Θεό και τό συνάνθρωπο.

Καθώς συνεχίζουμε τήν πορεία μας μέσα στην Ἁγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή ἀλλά και μέσα στή ζωή μας, αισθανόμαστε τούς πειρασμούς νά μάς κτυποῦν ἀλεπάλληλα, ὅπως τά κύματα μιᾶς τρικυμίας κτυποῦν τό πλοῖο. Στις δύσκολες ὥρες τῆς δοκιμασίας ἄς θυμόμαστε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ: «πάντα δυ-

νατά τῷ πιστεύοντι». Ἄς διατρανώσουμε τήν πίστη μας στό Χριστό ὄχι ὡς θεωρία ἀλλά ὡς πράξη καί ζωή ἀρετῆς, ἡ ὁποία κλιμακώνεται καί ἀναπτύσσεται χωρίς ὄριο καί τελειωμό. Τότε αὐτή ἡ σχέση μας μαζί Του θά μᾶς λυτρώνει ἀπό τούς κινδύνους τῆς παρούσας ζωῆς καί θά μᾶς χαρίζει τήν αἰωνίζουσα χαρά τῆς ἔνωσης μαζί Του. Ἀμήν.